

MARIJIN OGRAČEK

NA ČAST DETETI MARIJI

GA VREJÜJE ZA NAŠO DEČICO

KLEKL JOŽEF

VP. PLEB.

V ÖRENŠOVCIH.

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin 1. dečinskoga dneva
septembra 8. leta 1931.

CENA NA SKÖPNI NASLOV LETNO 4 DIN.

Pišemo si.

Prelübi nam stricl Mi kovačaski mali vam naznanimo, ka nemremo priti v Črensovce, ka bi bili tam, da do vaši nesli Marijiko. Če nam kaj pošlejo, te nam naj pošlejo k širiteli, ka nam oni raztalajo. Mi se že naprej veselimo, če kaj dobimo. *Čör Aleksander, Gyergyek Marija Kovačevci.* — Kak sta me prosila, tak sam včino. Sta zadovolniva? Sta kaj lepoga dobila? Pozdravla vaj i vse naročnike Ogračeka — *Stric.*

Prečastiti stricl Jaz vam pa to napišem, da se v Marijikinom Ogračeki jako lepo da čteti. Jaz vas rada mam i vas dam lepo pozdraviti. Ograček sam si včasi naročila, mam sam lepo prosila i so mi včasi dali 4 Din. i sam ga plačala. Vesela sem njemi preveč, vam pa hvaležna. — *Čör Kristina, Noršinci.* — Draga Kristina! Jaz te tüdi rad mam kak vsako dete, zato ka mi Jezusek to zapovedava. Zato vam pa pišem te Ograček, šteri se ti tak dopadne. Če te se zdržavali pri tistom navuki, ki ga glasi Ograček, te vsikdar srečni, na zemli i v nebi, draga dečica. Pohvaliti pa moram tüdi tvojo mamiko, ki so ti tak radi dali 4 Din. Pametna, dobra mamika so, rada jih mej i bogaj jih. — *Stric.*

Lübi Jožef! Ne morem z vami govoriti, zato se morem k papiri obrniti i po njem vam poslati vse one reči, štere vam moje srce najbolje žele. Lübi Jožef! Bojdite s srca veseli, ar se približavle vaš god veseli, kakti sv. Jožefa, njüvoga pomočnika. Kdakoli bodte v nevoli, iščite pomoč pri sv. Jožefi, pri njem jo vsikdar najdete. Angeo je Marijo pozdravo brez vsega dara z rečmi: Zdrava Marija, milošče puna. Tak vas jaz tüdi pozdravljam. Bog jih živi dugo let zdravi i veseli. Mesto mojšega dara naj jih obdarüje sam Gospon Jezuš Kristuš. — *Černi Štefan, Renkovi.* — Dragi Števek! Lepa hvala za srčen pozdrav. Marija z Jezusekom, šteriiva si naslikao na papir, naj te čuyata i blagoslavlata, ka vse tisto dobiš od njeva, ka meni želeš. Bog te živi! —

Stric.

Rešitev vgank.

Vganka 3. snopiča je bila: 1) Kak se moremo hraniti, 2) kak moremo mreti, ka odičeno goristanemo i 3) kak dugo mo živeli po goristanenji na zemli? Rešitev bi se etak mogla glasiti: 1) Vredno i gostokrat se moramo prečiščavati. 2) V milošči božoj, to je brez smrtnoga greha moramo vmreti. 3) Po goristanenji več nega na zemli življenja. Včasi se začne slednja sodba i večno življenje nebesko ali peklensko, kak si što zaslüži.

Celo vganko so rešili sledeči: Gabor Katica, Črensovci, *Türnar Kata V. Polana, Tratnjek Marija Lipovci št. 12, Farič Franc Tropovci, Matko Alojz Gančani št. 120., Gjerkeš Barica Nedelica, Vegič Jožef Odranci št. 29., Zdravec Marija Odranci št. 207., Brüncac Slavko, Mostje, Gabor Anica, Črensovci.* Najlepše je rešila *Tratnjek Marija z Lipovca:* „Hraniti se moramo z gostim sv. Obhajilom. Mreti moramo brezi smrtnoga greha v božoj milosti. Po odičenom goristanenji več ne bomo živeli na zemli nego v nebesah. — Za nagrado dobi knigo „Slovensko dekle“. Druga najlepša rešitev je *Gjerkeš Barice z Nedelice* i se glasi: „Düšo moramo hraniti z gostim sv. obhajilom.“

Če v božoj milošči vmerjemo, odičeno stanemo gori. Tečas mo živeli, doka nas Bog ne sodi". Za nagrado dobi lepi svinčnik. Tretja uspela rešitev je Törnär Katice z V. Polane, Etak je rešila: „Gosto moramo sprejeti sv. obhajilo. Ne smemo vreti v smrtnom greh. Na zemli mo živeli do sodnjega dneva". Nagrade toti nesmo njej obečali, ali zato nekaj dobi. Naj išče darek pri širiteli.

Vsi ostali, ki so lepo rešili težko vganke, dobijo vsaki po eno razglednico.

Neso rešiti toti cele prve vganke, ali zvekšega so jo sledeči: Balaško Jožef, Legen Marija, Noršinci, Hozjan Marija, Hanc Marija, Kovač Marija, Črenšovci, Kreslin Jožef i Matilda, G. Bistrica, Zver Lidija, Kostric Matilda, Žizki, Mesarič Anica, Lipovci, Tibaut Martin, Mostje, Marič Anica, Ferencak Ivan, Nedelko Veronika, Odranci, Lončar Mariška, Cór Kristina, Hidič Irma, vse tri iz Noršinec, Godina Marija, Otroša Rufina, Kustec Martina, Krapec Ivan, Horvat Martin, Kustec Marija, Ivko Terezija, vsi iz Sr. Bistrice, Fras Irena, Tešanovci, Rajbar Jožefa, Gradišče, Gerič Joško, Balažek Giza, Žalig Anica, vsi z Velike Polane, Gjerkeš Marija, Gančani, Casar Stefanija, Bogojna, Žizek Štefan, Ižekovci. Pišeš, ka vam stric takše vganke davajo, ka vam je celo vroče postalo. Viš, zima je bila, gda so stric vganke davali, te pa so takše davali, ka bi vam toplo bilo v duši pa v telu. Zdaj pa takše dajo, ar je že toplo, ka do vas hladile v duši i telu. — Vsi ti naj sprejmejo od strica *toplo zahvalo* za trūd, ka so se za te lepe reči pobrigali.

VGANKE.

I.

Stric, gda so ešče mladi bili, so šli okoli polnoči mimo petih pokopanišč domo. Na toj poti začne ednok samo nekaj za njimi pokati. Bila je zima, temna noč, zemlo je pa pokrivalo sneg. Gda to opazijo, ka nekaj poka za njimi, postanejo. Henja tudi pokanje. Kak začajo po mali iti, zača pomali pokati za njimi. Gda hitrej idejo, pogostej poka za njimi. Čakaj, si zmilijo, ne boš ti dugo pokao za menov, zgrabim te, pa stanejo. — Vgonite dečica:

1.

Ka so zgrabili stric, ka je pokalo za njimi?

2.

Jeli mrtvo telo more naj zaj priti i koga sagati?

3.

Ka moremo delate v takših prilikaj, gda nas kaj straši?

Ki vgoni do 8. maja to troje pitanje, dobi lepo knigo. Ki pa najbolje prebrisan odgovor pošlje, dobi peresnik z perom. No zdaj si nebrisite možgana, ka dobro vgonite, mali junaki i mali junakinje.

II. KA JE TŪ SKRITOGA?

Pošta.

Širitelom i širitelicom. Razglasili smo, ka na prve tri mesece se plača za Ogračke že meseca januara 1 Din, za druge tri pa meseca aprila-1 Din. Mamo pa ešče takše širitele, ka so nikaj ne plačali. Zato opominamo zdaj vse, ka poberejo teva dva dinara i pošlejo *taki* notri. V tiskarni se more proti plačivati. — Dečici, štera dare ma dobiti. Dečici, štera ma dar kakši dobiti, ar je dobro vgonila v ganko, naznanimo, ka smo že začeli razpošilati podobice i svetinjice i če jih ešče neste dobila, je dobite naskori. Marcjuški pa te Ograček pove, što vse dobi.

Priloga M. lista I. Šolim Novin.

Izhaja vsak mesec 8.

Cena na shilpni naslov letno 4 Din.

Kakše detece je bila Marijika?

Marijika je bila *krotko* dete. Nese je čemerila, gda se njej ne kaj povoli zgodilo; nese je burkala, če so jo pajdašice po strani gledale; nese je srdila, če jo je što pokarao; neje zamerila, če se tisto ne spunilo, ka je prosila; neje dol po nosi gledala, če njej je mamika tisto hrano prinesla na sto, štere ne marala; nese zafrdocnola, če se ne smela igrati, gda bi se rada, nego se včiti mogla pa delati. Marijika je bila vsikdar krotka. Krotka kak ovčica, štera niti te ne zblejne, gda jo v klavnico pelajo. Krotka, kak rožica, štera lepo diši i v smehi cvete, kakšte grdi obraz jo gleda. Krotka kak slaviček, šteri te tudi milo sladko spevle, gda se temni oblaki zbirajo na nebi. Vsikdar krotka, vsikdar mila. Takša pa z lübezni do Boga. V svetom Pismi se je včlla, ka Zveličiteo, ki pride, bo tak krotek, ka niti polomlenoga trsta ne potere i vgašüvajočega posveta dol ne fudne. Po njem se je ravnala. Pripravlala se je z velkov krotkostjov na slüžbo najkrotkejšemi Ježuši. Drago detece! Ježušek, dober Ježušek nam je v svojih božih predgao glaslo: „*Včite se od mene, ar sam jaz krotkoga srca!*“ Drago detece! Se včiš od Ježuška krotkosti? Si ne čemerasto, zamerljivo, srdljivo? Krotko bodi, drago detece, takša je bila Marija, i ka si ti tudi takši, ti Ježušek, dober Bog zapovedava. Če ga rado maš, boš ga bogalo i boš krotko. Če te pa včasi gda obletijo kakši čemerje, ali se ti v srce potegne kakša

zamera, včasih pribeži k deteti Marijki pa jo prosi: „*Marijka, pomagaj mi, da bom krotko dete, kak si ti bila!*“ Tak zdehni v vsakoj skušnjavi proti krotkosti, v vsakoj skušnjavi na čemere, srde, zamerol Detece, krotko bodi!

Se je skrila trda zima.

Se je skrila
trda zima
i odišla
Bog ve kam
A pa znam! ...
V tisto srce,
kje nej vere,
kje nej žele
do Boga ...
— Tū doma.

V rožne cvete

so odete
naše dece
dūšice,
zlate vse.

Tū ne zime . . . ;
vse obimle
pas Marije:
boži strah.
Te njim da
žitek srečni
i veseli.

Srčen.

RANE JEZUŠOVE ČUVAJTE NAS DEČICO!

Gde je i kakši je Jezošek?

V vsakoj farl majo mešo s „Svestvom“, pa večernice s „Svestvom“. Znete dečica, ka je to meša s Svestvom i večernice z Svestvom? To teliko pomeni, ka se pri toj meši i tej večernicaj položi „Svestvo“ na oltar. Ka je pa to Svestvo? To Svestvo je beli krūh v zlatoj podugovatoj posodi. Posoda je lepo pozlačena, na sredi ma malo glažoveno okence i skoz toga okenca se vidi bela, okrogla hoštija, beli okrogli pšeničen krūh. *Te krūh je Svestvo.* Ne tista zlata posoda, ali tisti lepi dragi kamli, ki so gor na njej, ali tista lepa brušena glažovina. To vse je samo posoda. Svestvo je krūh. Zakaj pa pravimo tomli krūhi Svestvo? Zato, ka je te krūh posvečen pri sv. meši. Ka se je pa zgodilo z tem krūhom po posvetitvi pri sv. meši? *Te krūh se je spremeno v Jezušovo sv. telo i krv, v samoga živoga Jezūša.* Mi vidimo krūh, ali to več neje krūh, nego sam Jezuš, boži Sin. Farba je krūhova, žmaj je krūhov, a v istini pa nega več tam nikšega krūha, nego *vsegamogočni Bog, Jezuš Kristuš* je tam nazoči.

Da, drago detece, Jezuš je tam i on je vsegamogočni. On ka šče, to vse včini. On je spremeno vodo na vino, on je potišao viher, on je slepoto i planto ozdravo vse samo z ednov

rečjov. Njemi ne trbe pomoči. On vse včini, ka šče. Zato pa bodi v cerkvi vsikdar vrlo, drago detece, najbolje pa, gda je z „Svestvom“ meša ali večernica. Jezuš te te gleda i sirašno te pokaštiga, gda de te sodo, če bi se pred njim slabo oponašalo.

Naš dar dečici.

Dragim našim naročnikom, miloj nam dečici damo z tem snopičom za dar „Molitev k presv. Srcu Jez. za afriške zamorce“. Draga dečica! Neštetni ste že pred godom Varstva sv. Jožefa, šteri je letos 13. aprila bio, dobili to molitvico, drugi jo pa zdaj dobite z Ogračekom. Vsi, ki ste jo že dobili i opravili to molitvico, skoz devet dni, ste jako lepo delo zvršili. Ki pa molitvico zdaj dobite, jo zdaj opraviti skoz devet dni. Če bi pa bili zdaj zadržani, jo lejko gdasteč med letom opravite. V toj devetdnevni pa se tudi prečistite draga dečica. Stopite k Jezuš i ga vzemite k sebi, ki že smete k prečiščavanji hoditi. I gda se prečistite, tisti den, zmolite 5 Očanašov i teliko Zdravih Marij za Cerkev. Če to včinite, te dobite popolne odpustke, to je dober Jezuš Vam odpusti tiste kaštige, štere bi mogli v očiščilišči ali purgatoriumi prestati. Tristodnevni odpustki, štere v devetdnevni vsaki den dobite, pa eto pomenijo. V starih časaj krščanstva so pokorniki prle, kak njim je spovednik grehe odvezo, mogli veliko pokoro delati z postom i drugim zatajüvanjom. Keliko kaštig so si ti pokornik v tristodnevaj, to je skoro po ednoletnom trpljenji odslüžili, teliko se tebi drago detece odpusti vsaki den, gda to molitvico zmoliš. Svoje odpustke pa hvalevredno lehko darlješ za pokojnih düše, svoje pokojne obrvin i po tem za tiste düše, štere so najbliže k rešenji. Kak rad de Jezuš toj tvojoj lübezni. Včini to drago detece!

Varstvo sv. Jožefa.

Med drügov i tretjov nedelov po vüzmi tisto sredo obhaja kat. Cerkev god varstva sv. Jožefa i ga obhaja skoz osem dni, to je do srede po tretjoj nedeli po vüzmi.

Ka pomeni to: „Varstvo sv. Jožefa?“ Sv. Jožefa je odebrao dober Oča Bog, naj varje, čuva, brani i hrani njegovoga Sina, našega Gospoda Jezuša Kristuša z njegovov materjov, Bl. Dev. Marijov. I v toj svojoj dužnosti je sv. Jožef v celom svojem življenji, dugih treseti let pretrpo dosta siromaštva, opravo vnogo

teškoga dela, prestao vnogo nevarnosti i vnogo preganjanja. Celo njegov življenje neje nikaj drugo bilo kak sama borba, sama vojska za Jezusa, da ga ohrani. I ohrano ga je. Rešo ga je z rok Heroda i Arhelaja, rešo ga je smrti i ohrano nam ga je, da nas je mogo rešiti greha i pekla i vsem nam spraviti večno življenje. O kak rad ga je meo za to veliko lübezen do Boga i Marije Jezusek! Z čem je li mogo, njemi je veselje spravo. Prvo rožico, štera je precvela na sprotolje, za njega je vtrgno. Bogao ga je popolnoma. Pri deli njemi je pomagao. Trüdnomi je spevao, tužnoga je božao. V nebi njemi je pa dao tak veliko plačo, ka mi njene višokosti i globokosti ne moremo zgrüntati. Pa poleg te plače njemi je

*Sveti Jožef čuva Dete
Ki je prišlo z nebe dol!
Oj naj čuva tüdi mene,
da sem enkrat pri njem gor.*

ešče nekaj dao. Postavo ga je za čuvara, varivača cele katoličanske Materecerkve, to je vseh düšic, štere so kotrige te cerkve. I tej je do štiristomilijonov. Te vnoge stotine milijonov varje, čuva sveti Jožef, ka pridejo v nebo k Jezusi i Mariji. To pomeni, draga dečica, varstvo sv. Jožefa. Čuva on vse düše, posebno pa čuva vaše düše, ar so vaše posebne drage pred Jezusom zato, ka so nedužne. Dečica, dajte se čuvati od njega. Naj vas varje sv. Jožef, naj vas vodi za roko. On vas k Jezusi vodi. Prosite ga, gda to prečtete prav lepo: *Sv. Jožef čuvaj me i pripelaj k Jezusi i k Mariji!*

Pripravljajte pot Gospodu!

Pripovedka.

Skupaj sta se igrala zunaj na travniku Jezušček, sin Marijin i Vanek, otrok Elizabete, poznejši Ivan Krstnik, predhodnik Gospodov. Jezušček je med igro naenkrat zaklical:

„Glej, Vanek, kako lepe bele rože cveto tam v daljavi! Pojdi z menoj i natrgajva si jih nekoliko.“

„Pojdiva!“ je rekel Vanek i peljal Jezuščka za roko.

Komaj sta pa hodila nekoliko, ko zapazita, da zapira nadaljnjo pot bodeče grmovje in trnje. Vanek je opozoril:

„Pazi Jezušček! Ne bo dobro po tej poti dalje iti. Tvoje nožice so nežne; ranil bi se.“

„Nič ne de, četudi se malo zbudem za lepo belo rožo, ki bi jo rad prinesel moji ljubi mamici.“

„Potem pa poslušaj, Jezušček“, pravi Vanek. „Vsedi se tukaj i čakaj mirno do tedaj, ko pridem jaz nazaj po tebe. Jaz ti bom pripravil pot, da prideš do belih rožic.“

Jezušček je ubogal, ker je vedel, da je treba starejše ubogati, kadar kaj rečejo. Ni nasprotoval starejšemu Vaneku, ampak mirno i poslušno se je vsedel i čakal.

Vanek je pa šel i začel pripravljati pot za Jezuščka. Izruval je trnje, potrgal je koprive, odstranil je gosto grmičevje i napravil ozko pot. Pri tem si je svoje roke i noge jako opraskal i ranil do krvavega. Pa ni nič maral za to. Za Jezuščka je z veseljem vse storil, samo da bo pot narejena i bo Jezušček mogel priti do belih rož, da si jih natrga ter jih ponese svoji mamici Mariji.

Ko se je Vanek vračal po narejeni poti nazaj, je z začudenjem opazil, da cveto po vsej poti lepe rdeče rožice. Iz vsake krvave kapljice, ki je pritekla iz njegove nožice, ko je delal pot za Jezuščka, je zrasla lepa rdeča mala rožica. Ves vesel je pritekkel k Jezuščku in mu zaklical:

„Jezušček, sedaj pa že lahko prideš! Koprive več ne žgo, osati več ne peko, trnje več ne bode! Prav mehka je sedaj pot za tvoje nožice i čudovito lepe rože cveto ob poti. Tudi od teh jih bova natrgala, da jih prineseš svoji mamici.“

Jezušček se je razveselil. Prijel je Vaneka za roko i je rekel:

„Zahvalim se ti, Vanek. Ti si lepo pripravil mojo pot, i jaz bom še veliko lepše dokončal tvojo pot.“

Vanek je začuden gledal i ni razumel, kaj je Jezušček govoril. Globoko se je zamislil, ko je vodil Jezuščka za roko in ga pripeljal po rdeči poti do belih rož.

Veliko let pozneje je Ivan Krstnik v puščavi pridigoval zbranim judovskim množicam i pripravljaj pot Gospodu. Kar je storil v mladostnih letih, to je delal sedaj še, ko je dorastel.

Kakor je v mladih letih Jezusu napravil pot do belih rožic, tako mu je sedaj pripravljaj pot do dragih mu duš.

Dečica, kaj se učite iz tega? Kdor v mladosti pomaga Jezusu pripravljati pot, da lahko pride do duš malih pogančkov, ta bo takrat, ko doraste, vreden, od Jezusa prejeti milost postati apostol Gospodov. Vi sedaj lahko kot mali misijonarji i male misijonarke pripravljate Jezusu pot v poganska srca, če molite za povrnjenje poganške dece ki Jezusa ne pozna. Za plačilo si bo mogoče Jezuš enega ali drugega izmed vas izbral, da bo njegov apostol in misijonar ali misijonarka med pagani.

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

I.

Vsa za Boga.

Ker Vas k ženitnini — praznovani 8. septembra na karmelski Gori — ne moremo povabiti, ker je bil dostop dovoljen le nebeškemu dvoru, Vas vendar prosimo, da bi prišli k slavnosti po končanem poročnem potovanju, ki se bo vršila jutri, na dan večnosti.

Jezus, Sin božji, bo prišel ta dan na oblakih nebà, v svetlobi svoje slave, sodit žive i mrtve.

Ker je pa ura ne gotova, ste povabljeni, da vedno čujete in ste pripravljeni.“

Tako visoko je Mala Terezija cenila dostojanstvo neveste Kristusove. Kakò se je veselila, ko je to srečo dosegla tudi njena tako zelo ljubljena sestrice Celina celò z vstopom v samostan. Od sedaj zanaprej je gojila Mala Terezija le še eno — edino — željo, da bi Jezusa ljubila nad vse, dà, do norosti. Samo po ljubezni je še hrepenela. Blestečih junaških činov ni mogla vršiti, evangelija ne razširjati, ni ji bilo dovoljeno, da bi svojo kri prelila za sv. vero.

To je ni vznemirjalo. Vedela je, da zanjo delajo njeni duhovni bratje, ona pa, mali otrok — kakor se je rada imenovala — mali otrok dobrotljivega Očeta je ljubila za vse, ki so se borili.

Pa kako je pokazala ljubezen, ki se želi vendar udejstvovati?

Trosila je duhovne rože pred prestol božji in z njihovim vonjem je polnila bivališče nebeškega Kralja. S čistim, svetlim otroškim glasom je želela peti visoko pesem ljubezni. Čutila je, da nima drugega sredstva, da pokaže Jezusu svojo ljubezen, kakor to, da Mu trosi rožic: to je, da ne prezre nobene prilžnosti, se Zanj žrtvovati, bodisi v mislih, besedah ali dejanjih in da opravi vsako — tudi najmanjše dejanje iz ljubezni do Njega. Iz ljubezni do Jezusa je hotela trpeti, iz ljubezni do Jezusa se veseliti in oboje veselje in trpljenje je polagala kot rože k njegovim

nogam. Ljubila je Jezusa, ljubila je sveto Cerkev, svojo Mater in vedela, spoznala je, da ji najmanjši čin, izvršen v najčistejši ljubezni, več koristi, kakor vsa velika, začudenje vzbujajoča dejanja celega sveta.

Nekoč je povedala Mala Terezija neki svoji sosesstri, kaj jo vleče v nebesa! „O, ne blaženost! . . . Samo ljubezen, da bom ljubila, da bom ljubljena in da se vrnem na zemljo, da vzbudim ljubezni ljubezen.“

Malo pred svojo smrtjo je pisala enemu izmed misijonarjev, ki ju je bila sprejela za duhovna brata: „Klic Gospodov me vabi v nebeško očetovsko hišo in trdno upanje, da ga bom enkrat tako ljubila, kakor sem to vedno želela i tudi misel, da bom z ljubeznijo do njega navdala mnogo, mnogo duš, ki ga bodo večno hvalile in slavile.“

Njena smrt je bila odmev življenja. Umirajoč se je ozrla na sv. križ in vzdihnila besede: „O — ljubim — Te! — Moj — Bog, — ljubim — Te!“

„Ozaljšana s sijajem vseh kreposti se je Mala Terezija odlikovala po goreči ljubezni božji in kakor pri sv. Frančišku Asiškem je v njeni duši donela neprestana pesem ljubavi . . .“ (Dekret njene beatifikacije, z dne 29. Aprila 1923.)

Zato je tudi postala mogočna priprošnjica pri božjem prestolu. Ljubila je Boga in použila se je v ljubezni do njega. Sedaj jo Bog ljubi in ji neodreče nobene prošnje. Sam sv. Oče Pij XI. se je 30. aprila 1923 izrazil oč. karmelitom tako-le: „Moliti hočemo k sestri Tereziji; njej ne bo nič odrečeno.“

II.

Vsa za vsakdanje žrtve.

Že kot dete v domači hiši je Mala Terezija prinašala ljubemu Bogu žrtve. Starejša sestra ji je napravila vrvico s premičnimi jagodami. Če je opravila malo krepostno dejanje ali doprinesla žrtvico, pa je potegnila jagodo navzdol. Tako je mala deklica neštetokrat segla v žep, kjer je imela vrvico, v znamenje, da se je že zopet premagala.

Sama piše, da jo je Jezus učil, kako je edino resnična slava le tista, ki večno ostane. Da si to slavo pridobimo, pa niso nikakor potrebna zunanja junaška dela. Nasprotno, Zveličar ima rad, da se duša skriva očem svetá, dá, takorekoč svojim lastnim tako, da ne ve levica, kar dela desnica.

Ko je bila Mala Terezija štirinajst let stara, ji je Gospod dal predokus tistega, kar je pripravil onim, ki ga ljubijo. In ko je premišljala o večnem plačilu, ki se ne da primerjati z malimi žrtvami sedanjega življenja, je sklenila, ljubiti Jezusa z vso močjo in požrtvovalnostjo. Želela mu je dati tisoč in tisoč dokazov svoje zvestobe in popolne izročitve, dokler bo le mogla.

Spremagovanji pa ni mislila velikih spokornih del svetnikov. Zadovoljila se je s tem, da je zatajila lastno voljo, da ni nikoli ugovarjala, da je ne opaženo opravljala mala dela ljubezni. Tako se je vadila v malih činih kreposti in se z njimi pripravljala na odliko in srečo, da postane nevesta Kristusova. In popisati ni mogla, kako zelo ji je pomagal ta mali pričetek k duhovnemu napredku. Izurila se je v samozatajevanju, v ponižnosti in drugih čednostih.

Telesnih spokornih del, ki jih vodilo ni predpisovalo, Mala Terezija navadno ni vršila. Sveti Duh jih je pokazal, da je premagovanje duhá in srcá za stremljenje po svetosti večje važnosti. Predvsem je ljubila male, skrite krepostne vaje. Porabila je vsako priložnost, če je le mogla izkaziti svojim sosestram male usluge.

Sveta Mala Terezija je vsa naša. Način njene svetosti nam je tako prikupljiv in je ves kakor ustvarjen za nas. Za prinašanje žrtev in žrtvic ima vsaka duša nešteto priložnosti. Vse bridke trenutke svojega življenja lahko izpremenimo v bisere, v bogat zaklad za nebesa, če živimo življenje ljubezni in vdanosti v voljo božjo kakor naša Mala Terezija. Nobene težave naj ne bo v naših zemskih dneh, ki je ne bi vdano — kot rožo — razlistali pred Malega Jezusa.

III. Vsa za duše.

Gospod je storil za Malo Terezijo čudovite stvari. Obsipal jo je z milostmi, ker je tako zvesto z njimi sodelovala. Mlada po letih je bila, vendar že dovršena je bila v svetosti in modrosti.

Namestnik Jezusa Kristusa jo je pri njeni beatifikaciji imenoval za Zaščitnico dela sv. apostola Petra za domače duhovništvo v misijonskih deželah. To odlikovanje se drugače podeli še le pri kanonizaciji.

Na dan kanonizacije same jo je pa Pij XI. določil za Zavečnico vseh katoliških misijonov.

Čudimo se; razumemo pa, če pogledamo v apostolsko dušo in v veliko, svetniško srce Male Terezije. To njeno plemenito, veliko srce se je izkazalo v gorečnosti že v detinskih letih. Nekoč ji je starejša sestra govorila, kako želi dobri Bog rešiti tudi grešnike, toda preje se morajo izpreobrniti. Mi jim pa moremo z malimi žrtvami pomagati do te milosti. Terezija je pomislila in sklenila, da hoče Jezusu pri kosilu prinesiti te žrtvice. Nikoli se ni dvakrat poslužila onih jedi, ki so ji posebno ugajale.

Nekega večera se je Mala Terezija vrnila s svojimi sestrami z dolgega sprehoda vsa žejna domov. Rada bi si bila utešila žejo. Sestra Pavlina jo je pa vprašala, če ne bi hotela to žejo darovati Jezusu kot žrtev za rešitev ene duše. Mala Terezija se ni obotavljala; spomnila se je strašnega pekla, v katerem neizpokorjeni grešniki večno trpé in hitro se je odpovedala osvežujoči pijači.

(Dalje).